မာတိကာ

- နိဒါန်း ၁၃
၁။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးတွင် ၁၇
- ကွန်မြူနစ်ပါတီကို မတရားအသင်းအဖြစ် ကြေညာပြီ ၁၇
- ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ဝယ် ၁၉
- ဝန်ကြီးရောက်လာပြီ တုံ့ပြန်မှု ၂၀
၂။ သာယာဝတီထောင်ကြီး ၂၂
- ကျီးအာသီးနှင့်တူသော ထောင်ကြီး ၂၂
- အကျဉ်းသားဦးရေ ၂၅
- လောကငရဲစပြီ ၂၇
- အဖအမည် ၂၉
- အိပ်ထောင်သို့ပို့ပြီ ၃၁
- အစားအသောက် ၃၉
- အိပ်ထောင်ပြောင်းရပြီ ၄၁
- စပါးကြိတ် ၄၆
- ရေဆွဲ ၄၆
- ပဲခွဲ ၄၇
- လမ်းပြင် ၄၈
- ဖိုကြီးအကူ ၄၈
- မြောင်းထိုးမြက်ပေါက် ၄၉
- ရေချိုးရပုံ ၅၁
- ဥပုသ်နေ့ ၅၃
- ထောင်တွင်းကပွဲ ၅၄
- ထောင်ဝင်စာ ၅၅
- စုံစမ်းရေးကော်မရှင် ၅၇
- ကော်မရှင်လာပြီ ၅၉
- ဆေးရုံနှင့်ဆရာဝန် ၆၆
- ထမင်းဆွဲ ထမင်းဆွဲ ၆၉
- အသားလွတ် ရိုက်နှက်ခြင်း ၇၂
- သာယာဝတီထောင်မှ မွေးထုတ်လိုက်သော ကွန်မြူနစ်များ ၇၅
- သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ညှဉ်းပန်းပုံ ၇၈
- ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးအား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပုံ ၈၀
- ဖိမ်ဇာနှင့်ရေဝေ ၈၂
၃။ ငရဲဘုံမှ လွတ်မြောက်ရေး ၈၄
- ပါတီဖွဲ့ကြပြီ ၈၄
- ထောင်ဖောက်ရန်စီစဉ်ခြင်း ၈၆
- အလံနီတို့ သစ္စာဖောက်ခြင်း ၉၀
- စစ်တပ်အသွင် ဖွဲ့ခြင်း ၉၃
- အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ၉၇
- သေနတ်သံများကြားစပြုခြင်း ၉၉
- အရက်စက်ဆုံးနှင့် အဆိုးဝါးဆုံး နှိပ်စက်မှု ၁၀၁
- အိုးစားခွဲခြင်း ၁၀၄
- ရှင်ထူးနိုင်းခြင်း ၁၀၈
- လက်ကောက်ဖြစ်လာကြပြီ ၁၁၀
- သေနတ်သံများ ထပ်မံကြားရပြီ ၁၁၄
- အင်းစိန်ထောင်သို့ ရွှေ့မည်ကောလာဟလ ၁၁၅
- လွတ်လပ်ရေး ရိုက်ပွဲကြီး ၁၁၈
- ထောင်တွင်း ဈေးတန်းကလေး ၁၂၂
- ဗိုလ်ချင်းတစ်စခန်းထပြီ ၁၂၅
- ဗိုလ်ချင်းလာပြီ ၁၂၇
၄။ ထောင်ကြီးပွင့်ခြင်း ၁၃၆
- ငရဲခန်းကို စွန့်ခွာရတော့မည် ၁၃၇
- ရေဝေဇရပ်ကြီးသို့ ၁၃၈
- သခင်စိုးနှင့် ဦးစိန္တာ ၁၃၉
- ထောင်အာဏာပိုင်များကို ပြည်မြို့သို့ပို့ပြီ ၁၃၉

အခန်း (၂)

သာယာဝတီထောင်ကြီး

ကျီးအာသီးနှင့်တူသောထောင်ကြီး

သာယာဝတီဘူတာမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် အကျဉ်းထောင်သို့ဝင်ရာ မြေနီလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ပင် သာယာဝတီထောင်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရပေသည်။

ရန်ကုန်ထောင်မှ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည့် ပုဒ်မ ၅ အကျဉ်းသမား ၅၀ ဦးမှာ ထောင်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်သည့်အခါ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ 'ဟာ... ဒီထောင်ကြီးကတော့ တော်တော်ကိုလှတာပဲဟေ့'ဟု ဥဒါန်းကျူးလိုက်မိကြ၏။

ရန်ကုန်ထောင်ကြီးလို ညှိုပုပ်ပုပ် ညစ်မည်းမည်းကြီး မဟုတ်ဘဲ အုတ်ရိုးနိမ့်နိမ့်ကလေးအတွင်းမှ ထိုးထောင်ထွက်နေသည့် ထောင်အဆောက်အအုံများမှာ လှပသောမြင်ကွင်းတွင် တစ်မျိုးဆန်းသစ်နေပေသည်။ သာယာဝတီထောင်ကား ထူးခြား၏။

ထောင်တည်ဆောက်ထားပုံမှာ အခြားသောထောင်များနှင့် အသွင်မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားသည့်ပုံစံဖြစ်၏။ ထို့ထက်ပို၍ထူးခြားသည်မှာ သာယာဝတီထောင်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များက ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ဖြစ်ပျက်ရခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တင်ကြိုစီစဉ်ထားသော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပို၍ ရင်နာဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

မြန်မာပြည်တွင်ရှိသည့် အခြားသော အကျဉ်းထောင်များ၌ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးသည့်သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်လောက်သော လူမဆန်သည့် ရက်စက်မှု၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု၊ သတ်ဖြတ်မှုများမှာ သာယာဝတီထောင်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားကို လက်နက်ခွဲကိုင် တော်လှန်ခဲ့သည့် တောင်သူလယ်သမား အရေးတော်ပုံခေါင်းဆောင် ဆရာစံနှင့်တကွ အရေးတော်ပုံတပ်သားများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြပြီးနောက် ကြိုးစင်တင်၍ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်မှာလည်း သာယာဝတီ အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင်ပင် ကျူးလွန်ခဲ့ကြပေသည်။

မှုန်ပျပျ ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် သာယာဝတီအနီး လယ်ကွင်းကြီးထဲတွင် နီနီရဲရဲ ထီးထီးမားမားကြီး တည်ရှိနေသည့် အဆောက်အအုံကြီးမှာ သာယာဝတီ အကျဉ်းထောင်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၄၈ ခု၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် သုံးလအကြာတွင် သာယာဝတီထောင်ကို ရိုးရိုးအကျဉ်းထောင်အဖြစ်မှ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းထောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသတ်မှတ်လိုက်ပြီး မူလထောင်တွင်ရှိနေသည့် အကျဉ်းသမားများကို အခြားထောင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းထောင် ပြုလုပ်ရာတွင် အမိန့်ပေးရမည့် ပါးကွက်အာဏာသားများဖြစ်ကြသော အကျဉ်းထောင်အရာရှိများကိုပါ အထူးရွေးချယ်ခန့်ထားပြီးနောက် အခြားထောင်များမှ ဆိုးပေမိုက်ပေဆိုသော လက်ရွေးစင် အကျဉ်းသမားများကိုလည်း သာယာဝတီထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပို့ပေးခဲ့၏။

သာယာဝတီအကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြမည့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်ကြရမည့် အကျဉ်းသားများကိုလည်း ဤသို့ ကြိုတင်၍ နားသွင်းပေးထားခဲ့ပေသည်။

'အခု တို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရတာနဲ့ မင်းတို့ကို အစိုးရက လွှတ်ပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကွန်မြူနစ်တွေက ဒီလွတ်လပ်ရေးကို ကန့်ကွက်ပြီး ဆူပူနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကိုလွှတ်ဖို့အစီအစဉ်တွေ နှောင့်နှေးနေတယ်။ ဒီကောင်တွေ အခု ဒီထောင်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ မင်းတို့ရဲ့ ရန်သူတွေပဲ၊ လက်စွမ်းရှိသလောက် နှက်ပေတော့။ သေသွားရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ စာရွက် တစ်ရွက်ပဲကုန်မယ်။ မင်းတို့ လက်စွမ်းနိုင်သလောက် မင်းတို့လွတ်ဖို့ နီးလာပြီလို့ မှတ်ကြပေတော့' ဟူ၍ နားသွင်းပေးထားခဲ့ပေသည်။

မည်မျှ ဆိုးယုတ် ခါးသီးလှသော အစီအစဉ်နှင့် အကြံအစည်များပေနည်း။ ထိုအကြောင်းကား ကျွန်တော်တို့ သာယာဝတီထောင်ရောက်ပြီးနောက် အကျဉ်းသားများကို စည်းရုံးခဲ့ရာမှ သိရှိခဲ့ရသော သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

သာယာဝတီထောင်၏အုတ်ရိုးမှာ အလွန်နိမ့်သဖြင့် ထောင်အနီးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထောင်အပေါ်ထပ်မှလူများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်သလို အိပ်ဆောင်ပေါ်မှ လူများကလည်း ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လယ်ကွက်များတွင် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနေသူများကို လူလုံးကွဲမျှ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ထောင်အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ သာယာဝတီထောင်မှာ ထောင်နှင့်မတူဘဲ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားများနေသည့် ဘော်ဒါဆောင်ကြီး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး ဆောင်ယူထားကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

အိပ်ဆောင်များတွင် တစ်ယောက်အိပ် အင်္ဂတေခုတင်လေးများ ပြုလုပ်ထားသည်ကပင် ကျောင်းဆောင်နှင့် ပို၍တူနေပေသည်။

အိပ်ဆောင်များကို ဘေးပတ်လည်တွင်ဝိုင်း၍ ဆောက်ထားပြီး အလယ်ဗဟိုတွင် ထမင်းချက်ဖိုကြီး ဆောက်ထား၏။ ထမင်းချက်ဖိုကြီးရှေ့ ကွက်လပ်တွင် ချိုင်းရုပ်များ၊ ငှက်ရုပ်များ၊ ရေပန်းတိုင်ကြီးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် လှပသောပန်းခြံတစ်ခုလည်း ရှိပေသည်။

ထောင်အဆောက်အအုံပုံစံနှင့် မတူသည့် အိပ်ဆောင်များအလယ်တွင် မြေနီလမ်းကလေးများ ဝိုင်းထားသည့် ပန်းခြံကလေးများဖြင့် မွမ်းမံထားသေး၏။ ထောင်တွင်းဝင်သည့် နောက်ဆုံးတံခါးမကြီးမှ ရပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ နေချင့်စဖွယ် မြင်ရမှုမှာ မိမိကိုယ်ကိုပင် ထောင်ထဲရောက်နေသည်ဆိုသည့် အထင်များ ပျောက်သွားစေ၏။ ယခုခေတ် အမြင်အားဖြင့် မော်လမြိုင်၊ ပုသိမ်မြို့များရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်နေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ရှုကွင်းကောင်းသောထောင်မှာ သာယာဝတီထောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထောင်အတွင်း အိပ်ဆောင်အပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ညိုညိုညာညာ အကွက်ဖော်ထားသည့် လယ်ကွင်းများနှင့် သစ်ပင်များအုပ်ဆိုင်းနေသော ရွာကလေးများ၏ မြင်ကွင်းများက ဆန်းသစ်နေသလို ခပ်ဝေးဝေးတွင် မှိုင်းညို့ညို့ မြင်နေရသည့် ရိုးမတောင်တန်းကြီးနှင့် ဆရာစံ၏ တော်လှန်ရေး ဌာနချုပ်ကြီးဖြစ်သော အလံတောင်ကြီး၏မြင်ကွင်းမှာလည်း လွမ်းချင်စရာ အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိပေသည်။

ယင်းသို့လျှင် သာယာဝတီထောင်ကြီးကား အပြင်ပန်းအားဖြင့် အသွင်လှသလောက် အတွင်းတွင်မူ မကြာမီ စာဖတ်သူများ စာရှုရတော့မည် လောက ငရဲဘုံကြီးလို ဖြစ်နေရာ သာယာဝတီထောင်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကျီးအာသီးနှင့် နှိုင်းခြင်းသည်သာ အမှန်ကန်ဆုံးဟု ဆိုရပေမည်သာ။

အကျဉ်းသားဦးရေ

ထိုအချိန်က သာယာဝတီထောင်၏ အကျဉ်းသားဦးရေမှာ ပုဒ်မ ၅ အကျဉ်းသား ၃၀၀၀ ကျော်ရှိ၍ ရာဇဝတ်မှု အကျဉ်းသား ၄၀၀ ခန့် ရှိ၏။

၁၉၄၉ ခု သာယာဝတီထောင် ပွင့်သွားသည့်အချိန်ထိ အကျဉ်းသားစုစုပေါင်း ၂၇၀၀ ကျော်မျှရှိ၍ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှ ပုဒ်မ ၅ အကျဉ်းသမားများ အားလုံးနီးနီး၏ အရေအတွက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒီလို အုတ်ရိုးနိမ့်နိမ့်ကလေးရှိသောထောင်မှ ဒီလောက်လူတွေထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်မပြေးနိုင်ကြဘူးလား၊ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားကြဘူးလားဟု စာဖတ်သူများ စိတ်တွင် မေးမိကောင်း မေးမိကြပေလိမ့်မည်။ မှန်ပါသည်၊ ၁၀ တောင်လောက် ကြိုးလေးတစ်ချောင်းရလျှင် ထောင်၏အုတ်ရိုးကို ကျော်လွှားနိုင်မည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထောင်အုတ်ရိုးကို ကျော်လွှားနိုင်ဘိထားဦး၊ အုတ်ရိုးအပြင်ရောက်သည်နှင့် အကြင်သူမှာ နောက်တစ်နေ့ မျက်နှာသစ်စရာ မလိုသောဘဝ ရောက်ရှိသွားပေမည်။

ထောင်နှင့် ၂၅ ကိုက်အကွာမှ ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပတ်ပတ်လည်ကာထားသည့် သံဆူးကြိုးများတွင် လွှတ်ထားသည့် ဓာတ်အားက သေတွင်းသို့ အမြန်မနေ့ လှလှလေး ပို့ဆောင်ပေးလိုက်မည်ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

• • •

ဘူတာမှ သာယာဝတီထောင်ဘူးဝ ရောက်သည်အထိ ကြွေးကြော်သံများ အသံကုန် ဟစ်လာကြ၏။ ထောင်ဘူးဝသို့ရောက်ပြီး ကားရပ်ထားစဉ် ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

မကြာမီ တံခါးပေါက်လေး ပွင့်လာ၏။ တစ်ယောက်စီ အထဲကိုတန်းစီ၍ ဝင်ကြရ၏။ အထဲသို့ရောက်သည့်အခါ ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဆီးကြိုပြီး 'ထိုင်ကြပါခင်ဗျား ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ'ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာမူရာ ရှေ့တံခါးမကြီးပေါ်တွင် ရေးမစာလုံးကြီးနှင့် ရေးထားသည့် စာတန်းကြီးကလည်း ဆီးကြိုလျက်ရှိ၏။

'မည်သည့်အကျဉ်းသားကိုမျှ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းခြင်းမပြုရ'ဟူသော စာတန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထောင်မှူးကြီး၏ဖိတ်ခေါ်သံနှင့် စာတန်းကြီးက ကျွန်တော်တို့နှလုံးသားကို ရွှင်ပြုံးအားရစေတော့၏။ သို့သော် ရွှင်ပြုံးမှုနှင့် အားရမှုကား တစ်ခဏသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

'ခင်ဗျားတို့ မနက်စာ မစားခဲ့ရသေးဘူးလား'ဟု ထောင်မှူးကြီးက မေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကလည်း 'မစားရသေးကြောင်း' ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖြေသံဆုံးသည်နှင့် ထောင်မှူးကြီးက သူ၏ရုံးခန်းဘက်သို့ လှည့်၍ 'ဟေ့–ကျောက်ကြီးတို့၊ ငမဲကြီး၊ ကျားကြီးတို့ရေ။ ဟောဒီက ရန်ကုန်မှ မိတ်ဆွေတွေက မနက်စာ မစားခဲ့ရသေးဘူးတဲ့ကွ၊ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါဦး'ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရသေ့ဒေါက်ခြာဆန်ဆန် ဦးထုပ်ပြာများ ဆောင်းထားသည့် ထောင်ကျသုံးယောက် ထွက်လာ၏။ သူတို့လက်ထဲတွင် ကြိမ်တုတ်များ ကိုင်ထားကြပေသည်။

အကျဉ်းဆောင်များတွင် ဦးထုပ်ဖြူဆောင်း၊ ဦးထုပ်ပြာဆောင်းရသည့် အကျဉ်းသားအရာရှိများ တုတ်ကိုင်ကြသည်မှာ အစဉ်အလာဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခပ်အေးအေးပင် ထိုင်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာပြီးနောက် 'ထမင်းမစားရသေးရင်လည်း ကောင်းကောင်းကျွေးရတာပေါ့'ဟု ပြောကာ ပါလာသော ကြိမ်တုတ်များဖြင့် တရွမ်းရွမ်း စ၍ရိုက်တော့၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝါဒါလေး၊ငါးယောက်က တစ်ဖက်ခန်းမှ ပြေးထွက်လာပြီး စစ်ဖိနပ်များဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ စွတ်၍ကန်ကြပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့ကား ကြောင်နေကြ၏။ အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင် လွဲသွားသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိကြတော့ပေ။ ထိုစဉ် အခြား အကျဉ်းသားများ ရောက်လာကြပြီး တုတ်နှင့်ရိုက်သူရိုက်၊ လက်သီးနှင့်ထိုးသူက ထိုးဖြင့် ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ခေါင်းနှင့်မျက်နှာကို မထိအောင်သာလျှင် ကာကွယ်နေရ၏။ 'အားလုံး ငြိမ်ကြ'ဟူသော ထောင်မှူးကြီး၏အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ယောက်စီတွဲလျက် ထိုင်နိုင်းထား၏။

ထိုနောက် ထောင်မှူးကြီးက 'ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ကြ'ဟု ပြောသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ထဲမှ ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုထွန်းဖေ (ယခု မင်္ဂလာညွန့်ဖလင်)က ထ၍ 'ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေပါ၊ ဒီလိုရိုက်တာ မသင့်လျော်ပါ၊ လူတွေအနေနဲ့ ဆက်ဆံသင့်ပါတယ်'ဟု ပြောသည့်အခါ ပြောသည့်ရဲဘော်အား ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် လက်သီးနှင့် မျက်နှာကိုထိုးပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုရဲဘော်မှာ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွား၏။

လောကငရဲစပြီ

အကျဉ်းသားနှစ်ဦးက ရှေ့ဆုံးမှရဲဘော်ကို ဆွဲထူပြီး ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆွဲခေါ်သွား၏။

ထိုသို့ ဆွဲခေါ်ရာတွင် ရိုးရိုးအေးအေးခေါ်သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ခန်းမှတစ်ဆင့် အနိမ့်ပိုင်းရှိ အခန်းကျယ်ထဲသို့ နောက်မှ ခြေထောက်ဖြင့်ဆောင့်ကန်သွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒိုင်ဗင်ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကား စတန့်မင်းသားများ ဖြစ်နေကြ၏။

လဲကျရာမှလူးလဲထကာ ဖုန်ဖက်ခါ၍ပြန်ထသည်နှင့် အခန်းထဲမှ စောင့်နေသူ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက 'ပုံစံ'ဟု ဆီးအော်ပြီး မိရာနေရာ ဆွဲ၍ ရိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ကား မျောက်ကလေးများပမာ ဟိုခုန်လိုက် ဒီခုန်လိုက် ဖြစ်နေကြ၏။ အသားနာနေသည့်ကြားထဲမှ ရယ်လည်းရယ်မိကြကာ ပြုံးလည်း ပြုံးမိကြ၏။ ပုံစံကို နားမလည်သဖြင့် တဖုန်းဖုန်း တဘိုင်းဘိုင်း အရိုက်ခံရပြီးမှ အကျဉ်းသားကြီးက နမူနာထိုင်ပြပါသည်။

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တွင် ယှက်ပြီး ခေါင်းကိုငုံ့ထားရခြင်းကို ပုံစံထိုင်ဟု ဤတွင်မှ နားလည်လိုက်ရတော့၏။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် 'ခေါင်းတွေမော့မကြည့်နဲ့' ဆိုသော အသံဆိုးကြီးကြားမှ ဖိနပ်သံများကို ကြားလာရ၏။

"အားလုံးခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်"

"တို့ဆရာကြီး လူတံတားပေါ် လမ်းလျှောက်လိမ့်မယ်၊ ပုံစံထိုင်နေတဲ့အတိုင်း ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေကြ။ အောက်ကလှုပ်လို့လိမ့်ကျရင် လုပ်တဲ့ အကောင် အသေပဲ"

သူတို့ပြောသမျှ ကြားနေရသော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုမျှ နားမလည်ကြပါ။ ငြိမ်သက်၍သာနေကြ၏။ ထိုအတွင်းပင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲထိုင်နေသည့် ဖက်ပိုးများပေါ်မှ လူတစ်ယောက် လမ်းတက်လျှောက်နေခြင်းကို သိနေရာ အပြန်အလှန် သုံးခေါက်လျှောက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ကား အံကိုကြိတ်၍သာ အောက်မှ တောင့်လျက်မလှုပ်မယှက်ဘဲ ငြိမ်၍နေကြ၏။

ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထလုပ်လျှင် ထိုနေရာတွင် မုချ ကျွန်တော်တို့ သေလျှင်သေမည်၊ မသေလျှင်လည်း ကျိုးကန်းကုန်ကြပေမည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

'လူတစ်ယောက်သေရင် စာရွက်တစ်ရွက်ပဲကုန်သည်၊ မပူနှင့်'ဟု ထောင်သား လူမိုက်များကို မှာထားသောကြောင့်ပင်တည်း။ (ထိုစကားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နောက်မှသိရပါသည်။)

"ကဲ–အားလုံး ခေါင်းမော့ကြ"

"ကြည့်ထား"

"ဟောဒါ မင်းတို့တွေ့တိုင်း အရိုအသေပေးရမယ့် ခြောက်ထောင်ပိုင်ဆိုတာပဲ၊ တို့အထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲ"ဟု မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

သူတို့ မိတ်ဆက်ပေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အသားမည်းမည်း၊အရပ်ဆိုးဆိုးတွင် ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ ဘောင်းဘီအဖြူဝတ်လျက် ခါးပတ်အပြာပေါ်၌ ကြေးဝါတံဆိပ်တစ်ခု တပ်ထား၏။ ရှူးဖိနပ်နှင့် ခေါင်းပေါ်တွင် ဘဲရီကက်တစ်လုံး ဆောင်းထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မည်မျှလောက် ထူးမြတ်၍ မည်မျှလောက် ကြီးမြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်မှန်းတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖက်ပိုးများကို တံတားခင်း၍ လမ်းလျှောက်ခဲ့သူ ပေတည်း။ ကျွန်တော်တို့ကား အံကြိတ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါပေ။ လူမဆန်သော နှိပ်စက်ခြင်းမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်နေကြရာ ဘဝင့်ကြွေးပင် ဆိုလေရော့သလားဟုသာ တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ် ထောင်မှူးတစ်ယောက် ဝင်လာ၍ ထိပ်ဆုံးက စားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး လုပ်ငန်းစပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှလူတစ်ယောက်ကို ထ,ခိုင်း၍ သူ့အနားသို့ ခေါ်လိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တွင်စုထားပြီး မတ်တတ်ရပ်လျက် နေရ၏။

ထိုနောက် မိမိအမည်၊အဖအမည်၊ အလုပ်အကိုင် စသည်များ ရေးမှတ်၍ စာအုပ်ကြီးတွင် စာရင်းရေးသွင်းပါသည်။ ကိုယ့်နာမည်ပြောလျှင် 'ဦး' 'ကို' 'မောင်' စသည်များ ထိပ်ကခံ၍ မပြောရ၊ တုံးထိပြောရ၏။ ပုံစံဆိုသော် 'ဦးဘရီ'ဆိုလျှင် 'ဘရီ'ဟု ပြောရ၏။ ထိုသို့မပြောလျှင် အနားတွင်စောင့်နေသည့် အကျဉ်းသား၏လက်ဝါးက နားထင်ကို မိတ်ဆက်လိုက်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ပထမပိုင်းကျသူများ နားထင်ပူခံ၍ ရယူလိုက်သော သင်ခန်းစာကို နောက်လူများ အထူးသတိချပ်ရ၏။

အဖအမည်

အဖနာမည် မေးသည့်အခါလည်း 'ဦး'တပ်၍ မပြောရပါ။ ဦးနေရာတွင် 'င' တပ်၍ ပြောရ၏။ ပုံစံအားဖြင့် 'ဦးအေးမောင်'ဆိုလျှင် 'ငအေးမောင်'ဟု ပြောရ၏။ လူတိုင်း အမြတ်တနိုးထားသည့် မွေးသဖခင်၏အမည်ကို စော်ကားစွာ ခေါ်ဆိုစေကာ အကြောင်းမဲ့ နှိမ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ မလျှော့တော့ပါ။ ဆန့်ကျင်ကြ၏။ ထိုနေရာတွင်ပင် သေလျှင်လည်း သေပါစေတော့၊ မိမိအမည်ကို မည်သို့ပြောရပါစေ၊ အဖအမည်ကိုမူ တော့ 'င' တပ်၍ မပြောနိုင်ပါ။ 'ဦး'တပ်၍သာ ပြောကြ၏။ အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်၏။ ဖြေသူကား မလျှော့။ ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးများပင် ယိုစီးကျလာ၏။ သို့သော် မမှုပါ၊ မလျှော့ကြပါ။ ထပ်ခါတလဲလဲရိုက်၍ 'င' ထည့်ပြောခိုင်း၏။ ရိုက်နှက်ခြင်းကို အံကြိတ်ခံ၍သာ 'ဦး' တပ်ပြောကြ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ထောင်မှူးက 'အချိန်မရှိတော့ဘူးဟေ့၊ အလုပ်မပြီးဘဲနေလိမ့်မယ်'ဟု ပြောမှ 'ဦး'နှင့် 'င' ပြဿနာ တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့ပေသည်။

သို့သော် ငရဲခန်းကား တစ်မျိုးပြီး၍ တစ်မျိုးလာပြန်၏။

အလုပ်အကိုင်

အလုပ်အကိုင်မေးရာတွင် 'ဦးဘရီ၊ စတီးဘရားသား စာရေးကြီး'ဟု ပြောရာ 'မင်းလခ အများကြီးရတဲ့အကောင်ပဲ၊ ပိုရိုက်ရမယ်'ဟုပြောပြီး ရိုက်၏။ 'ကျောင်းသား'ဟုပြောလျှင် 'ဟာ ခါးပိုက်နှိုက်ပဲ'ပြောပြီး ရိုက်ပြန်၏။ ဘယ်လို ပြောပြော ရိုက်ချက်ကတော့ ပြေးမလွတ်ပါ။

မျက်မှန်တပ်ထားသူကို မျက်မှန်ချွတ် လမ်းလျှောက်ခိုင်း၏။ မျက်မှန် မပါစေကာမှ လမ်းတော့လျှောက်နိုင်ပေရာ မျက်စိမကန်းဘဲ မျက်မှန်တပ်ရမလား၊ လူညာဟု စွဲချက်တင်၍ ဆော်ပြန်၏။

မြန်မာစကားမတတ်သော ရယ်ဒီ ဆိုသည့် ကုလားအလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ပါဝင်ရာ သူ့အား ဗမာစာမတတ်ဘဲ သာယာဝတီထောင်ရောက်အောင်လာရမလားဟုပြောပြီး နှက်ပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့ထဲမှ ရောင်းဆိုသော ရဲဘော်တစ်ဦးထံတွင် လီနင်၏ စက္ကူဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ တွေ့သွားရာ 'ဒါကဘာလဲ'ဟု မေး၏။

"ဒါ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးပုံပါ"ဟု ဖြေ၏။

"ချစ်သလား"ဟု မေး၏။

"ချစ်တယ်"ဟု ဖြေရာ ဝိုင်းရိုက်ကြပြီး ခါးကိုကုန်းနိုင်းပြီးနောက် ဓာတ်ပုံဖြင့် စအိုဝကိုသုတ်ပြီး ပြန်နမ်းခိုင်းပါတော့သည်။

ပုတီးလည်ပင်းဆွဲထားသည့် ဘီအိုစီ အလုပ်သမားကြီးကို ကြောင်သူတော်ကြီးဟု စွပ်စွဲဟာ 'ဒီပုတီးနဲ့ ဘာတွေစိပ်လဲ'ဟုမေးရာ 'ဂုဏ်တော်ကိုးပါးစိပ်ပါသည်'ဟု ဖြေကြားသည့်အခါ ခုံတစ်ခုပေါ် မတ်တတ်ရပ်ခိုင်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အသံကုန်ဟစ်အော်စေပြီး ပုတီးစိပ်ခိုင်းပါသည်။

နောက်ဆုံး အခြားစွပ်စွဲစရာမရှိသည့်နောက်ဆုံးတွင် "ငါတို့ တောသားတွေ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါ ခါးပိုက်နှိုက်ပြီး ပါသမျှလိမ်ယူတာ မင်းတို့ရန်ကုန်သားတွေပဲ၊ ခုမှ လက်စားချေရတယ်"ဟု ပြောပြီး ရိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကား အတော်ဆိုးလှ၏။

ဤသို့လျှင် တစ်ဦးချင်းခေါ်၍ မေးချင်တာမေးလိုက်၊ ရိုက်လိုက်လုပ်နေသည့်အချိန်၌ နောက်ပိုင်းတွင်ထိုင်နေသည့် လူများမှာလည်း မသက်သာပါ။ အလကားနေရင်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကြိမ်စမ်းနေကြပါသည်။ လူလူချင်း မတရား နိုင်ထက်ကလူ နှိပ်စက်ခြင်းများပေတည်း။

ကျောကုန်းများမှာ ကျိန်းစပ်နာကျင်နေ၏။ အရိုက်ရာများကားထပ်လျက်၊ ယှက်လျက်သာဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ခေါင်းကိုမထိရေးအတွက်သာ ကာကွယ်နေရတော့၏။ နံနက် ၁၁ နာရီခန့်မှစ၍ နှိပ်စက်ခန်းဖွင့်လိုက်ကြသည်မှာ ညနေ ၅ နာရီမှပင် ရပ်သွားတော့၏။ ထိုသို့ ရပ်သွားခြင်းများသည် ကျွန်တော်တို့အား အိပ်ဆောင်သို့ပို့ရတော့မည့်အချိန် ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင်ပါသွားသော ပစ္စည်းများအနက်မှ အဝတ်အစား အပိုတစ်စုံစီ ပြန်လည်ပေးလိုက်သည်မှအပ ပါသမျှ အကုန်လုံး ယူထားလိုက်ကြ၏။

နောက်မှစုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့တွင် ပစ္စည်းများ အများအပြားပါသဖြင့် ပစ္စည်းများကို ဝေစုခွဲဖို့ အာရုံစိုက်နေသောကြောင့် အရိုက်ခံရ သက်သာခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားခရိုင်များမှရဲဘော်များ ခံရချက်မှာ ကျွန်တော်တို့ထက်ပင် ပို၍ဆိုးသေးသည်ဟု သိရ၏။

အိပ်ဆောင်သို့ပို့ပြီ

ညနေ ၅ နာရီကျော်ကျော်တွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တွဲ၍ ခေါင်းအောက်ငုံ့ပြီး ဘူးကြီးမှ အိပ်ဆောင်သို့ တန်းစီလျက် သွားကြရ၏။ အေးအေးသက်သာ သွားရခြင်းကား မဟုတ်ပါ။ နွားအုပ်ကြီးများ မောင်းသွားသလို ဘေးကရိုက်လိုက်၊ တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်ဖြင့် သွားနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နေရမည့် အိပ်ဆောင်သို့ ရောက်မှပင် ခေါင်းမော့ကြရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့နေရမည့် အိပ်ဆောင်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်တန်းဖြစ်၍ ငါးပေ၊ ခုနစ်ပေ အခန်းကလေးများ ဖွဲ့ထားသည့်ဆဲ ခေါ်တိုက်တန်း ဖြစ်၏။ ထောင်ထဲတွင် ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်သူများအား အပြစ်ပေး တိုက်ပိတ်သည့်အခါ အသုံးပြုသည့်တိုက် ဖြစ်ပေသည်။

တိုက်တန်းကိုအုပ်ချုပ်သည့် တန်းစီးခေါ် အုပ်ချုပ်သူမှာ ကျားကြီး ချစ်ခင်အမည်ရှိ ဦးထုပ်ပြာဆောင်းရသူ တုတ်ကိုင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့နာမည်ကို အစွဲပြု၍ 'ကျားတိုက်'ဟု နာမည်ပေးထား၏။ တစ်ဝင်းတည်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်တန်းနှစ်လုံး ရှိပေသည်။

တစ်ဖက်တိုက်တန်းတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့အရင် ရောက်နှင့်နေသည့် အခြားခရိုင်မှရဲဘော်များ ရှိနေကြရာ သူတို့မှာ ပိတ်ထားသည့် သံတိုင်များကြားမှ မဲ့မဲ့ရဲ ပြုံးတစ်ပြုံးတစ် လှမ်း၍ကြည့်နေကြ၏။ တန်းစီးများအလစ်တွင် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်း၍ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဘာမှမပြောဖို့၊ ငြိမ်နေဖို့ သတိပေးကြရှာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အား ငါးယောက်လျှင် တစ်ခန်းကျ နေရာချထားပေးရာ ငါးပေ၊ ခုနစ်ပေ အခန်းကလေးထဲတွင် လူငါးယောက်ထိုင်ဖို့လောက်သာ နေရာရှိသော်လည်း အိပ်ဖို့မှာမူ အခက်အခဲနှင့်ကြုံရမည်မှာ မုချဖြစ်ပေသည်။

ပါလာသော ပစ္စည်း၊ အဝတ်အစား အပိုတစ်စုံစီကို မိမိတို့နေရမည့် အခန်းထဲတွင် ချထားခဲ့ပြီးနောက် ဝရန်တာသို့ထွက်၍ နှစ်ယောက်စီ တန်းစီခိုင်း၏။

ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင်ကား အင်း–ဘာများလုပ်ဦးမလဲမသိဘူး၊ အိပ်ရာမဝင်ခင်များ တစ်ချီထပ်ဆော်ဦးမလားဟု လန့်နေကြ၏။ ဤတွင်ကား အထင်နှင့်အမြင် လွဲသွား၏။ ဘုရားရှိခိုးခိုင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်ကို ရှေ့ကတိုင်ပေးစေကာ အများက လိုက်ဆိုရ၏။

အရိုက်အနက်ခံထားရသည့် ဒဏ်ကြောင့်လား၊ ငါးပါးသီလပင် မရ၍လား၊ ကြောက်နေ၍လားမသိပါ။ ရှေ့ကတိုင်ပေးသူမှာ အပြီးအဆောက်မတည့်ဘဲ ကပေါက်ချိကပေါက်ချာ ဖြစ်နေရာ 'ဘုရားတောင် မရှိခိုးတတ်တဲ့ကောင်တွေ' ဟုပြောပြီး တစ်ချီရိုက်ပြန်၏။ သူခိုးက လူလိုဟစ်တယ် ဆိုသည့် စကားပုံမှာ ဤနေရာမှ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝပေါ်တော့သည်ဟု စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ သူခိုး၊ ဓားပြကြီးများက ကျွန်တော်တို့အား ဘုရားရှိခိုးခိုင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်ဦးကို တက်တိုင်စေပြန်၏။ အမှားမှားအယွင်းယွင်းပင်။ ထပ်ရိုက်ပြန်၏။ ငါးယောက်မြောက်အလှည့်ရောက်မှ ငါးပါးသီလမှန်သွားသဖြင့် သက်သာရာရသွားပါသည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကား ငိုလည်းငိုချင်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ဖြစ်မျိုးတည်း။ သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်က ကျွန်တော်တို့၏နာကြည်းမှုများကို ခေတ္တမေ့ပျောက်သွားစေသော ဟာသယှဉ်ဆေးတစ်ခွက်ပင် ဖြစ်သည်။

အခြားအဆောင်များ ပိတ်သွားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဆောင်ကား မပိတ်ရသေးပေ။ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် တန်းစီးက ဩဝါဒထူးများကို ပေးနေပြန်သေး၏။

"နားထောင်"

"ဒီထောင်မှာ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား နှစ်ယောက်စီ လက်တွဲပြီး သွားရမယ်။ ခေါင်းငုံ့ထား၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် မကြည့်ရဘူး"

"မနက် ထောင်ဘူးဝကြီးပေါ်မှ ဖြူကယ်မှတ်ရင် တစ်ကြိမ်၊ ညနေ ဖြူကယ်မှတ်သံကြားရင် တစ်ကြိမ်၊ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် အသံကျယ်နဲ့ ဘုရားရှိခိုးရမယ်။ ဘုရားရှိခိုးချိန်ကလွဲပြီး စကားပြောရင် အတိုးနိုင်ဆုံး တိုးတိုးပြောရမယ်"

"တန်းစီခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဝါဒါ၊ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တွေကို စကားမပြောရဘူး။ မနက်လူစစ်ချိန်၊ ညနေလူစစ်ချိန်တွေမှာ ပုံစံထိုင်ပေးရမယ်"

"အဲဒါတွေ ကောင်းကောင်းမှတ်ထား။ တုတ်နဲ့ကျော ခဏခဏမထိချင်ရင် ကျုပ်ပြောတာတွေ မမေ့ကြနဲ့"

"အရေးအကြီးဆုံးက ဒီထောင်မှာ ကျွေးတာစားပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားရမည်။ ကဲ... ဒါပဲ"ဟု ပြောနေစဉ် ထောင်မှူးများရောက်လာပြီး တံခါးပိတ်ကြပါသည်။ နံနက်စာလည်း မစားရသေးပေ။ တစ်နေကုန် ပုံစံထိုင်နေရပြီး မငြိမ်မဆံ့ အရိုက်အနက်ခံထားရသောဒဏ်ကြောင့် နုံးချည့်နေကြ၏။ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အရိုက်ခံရမည့်ဘေးကတော့ တစ်ညတာ ဝေးသွားလေပြီ။ အနားကလေးရလိုက်တော့မှပင် ဗိုက်က စကားပြောလာ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အတွက် ညနေစာ ကျွေး၊မကျွေးကိုလည်း မမေးရဲပါ။ ကျွေးများကျွေးလေမလားဟူ၍ မျှော်လင့်နေကြရ၏။ မကြာမီ အောက်ထပ်မှ ခြေသံကြားရသဖြင့် တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း တိုးတိုးလှမ်း၍ သတင်းပို့ပြီး ပုံစံထိုင်နေကြရ၏။

နီရဲနေသည့် လုံးတီးဆန်များကို ဒန်ပန်းကန်ပြားထဲတွင်ထည့်၍ ပေးလာ၏။ ဟင်းကား ဗလာနတ္ထိ။ ပန်းကန်ပြားဘေးတွင် ဆားတစ်ပုံပါလာ၏။ ထမင်းပေးပုံမှာလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပေးသည်မဟုတ်ပါ။ အောက်တံမံတလင်းနှင့် သံတံခါးကြားတွင် ကွာနေသည့် လက်သုံးလုံးခန့်အပေါက်ထဲမှ ပန်းကန်ပြားကို ပစ်သွင်း၍ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အထဲသို့ ပန်းကန်ပြားရောက်လာသည့်အခါ ထမင်းအချို့အဝက်မှာ သံတလင်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲသွားတော့၏။

ယခင် ရန်ကုန်ထောင်ရောက်သည့် ညနေကို ပြန်၍သတိရတော့၏။ သတိရမိရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။ ဝဋ်လည်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်လော။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ရေမကိုရောက်ရင် ရေမသားလိုကျင့်ရမည် ဟူသော အသံကိုသာ နှလုံးမူလိုက်ရပေသည်။

နံနက်ခြေကတည်းက ဘာအစာမှ မသွင်းခဲ့ရသော ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှာလည်း တကြွတ်ကြွတ် ဆာလောင်လှပြီဖြစ်သဖြင့် လုံးတီးထမင်း နီနီရဲရဲကိုသာ အဆုပ်ကလေးများလုပ်လျက် ဆားကလေးနှင့်တို့ပြီး စားခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထိုထမင်းတစ်နပ်မှာ မွေးရက်မှ သေရက်ကြားကာလအတွင်း အကောင်းဆုံးနှင့် အရသာအပြည့်ဆုံး ထမင်းတစ်နပ်အဖြစ်ပင် မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရပေသည်။ ဟင်းကောင်းကျွေးရန်နှင့် မည်မျှကောင်းမွန်ပြည့်စုံသည့် ထမင်းပွဲကို စားရစေကာမူ ထိုနေ့က ဆာဆာလောင်လောင်နှင့် အဆမ်းမရ လွေးခဲ့ရသော ထိုလုံးတီးဆန် နီတာလဲ ထမင်းတစ်နပ်ကိုကား မီအံ့ဟု မထင်ပေ။